

امام حسن عسکری (علیه السلام)

گوشه ای از زندگانی نورانی آن حضرت :

نام آن حضرت ، حسن و مشهور ترین لقب آن حضرت عسکری و کنیه شریفشان ابو محمد است. امام حسن عسکری و امام هادی و امام جواد همچنین به ابن الرضا نیز مشهور بودند همچنان که امام هادی نیز به عسکری نیز خوانده می شدند. پدر آن حضرت امام علی نقی (علیه السلام) و نام مادر شان حدیث و یا سلیل بوده و آن مخدره ام ولد بوده است.

امام حسن عسکری در روز جمعه ، هشتم ربیع الثانی سال دویست و سی و دو هجری قمری متولد شدند .

ستاره عمر آن حضرت کوتاه بود و در روز جمعه هشتم ماه ربیع الاول سال دویست شصت هجری در سن بیست و هشت

سالگی در شهر سامرا واقع در عراق به دست خلیفه وقت ، معتمد عباسی ، به شهادت رسیدند و در جوار مرقد مطهر پدر

بزرگوارشان امام هادی (علیه السلام) به خاک سپرده شدند ؛ اما در همین مدت کوتاه و به رغم کنترل شدید محل اقامت

آن حضرت توسط مأموران خلفای عباسی ، همچون اجداد بزرگوارشان ، با کرامات و علوم و معارف خدادادی ، مایه عزت،

افتخار و سربلندی شیعه شده و برتری خاندان پیامبر خدا (صالله علیه و آله وسلم) را به همگان نشان دادند. نقل شده که در

سامرا ، خشک سالی شدیدی پیش آمد و مسلمانان سه روز پی در پی به منظور دعای باران به سوی صحرا رفتند ؛ اما اثری

نبخشید ، ولی جاثلیق مسیحی با گروهی از مسیحیان به صحرا رفته و دعا نمودند و باران بارید و برخی از مسلمانان در

حقانیت دین خود به شک افتادند . متوکل عباسی با نگرانی دستور داد امام عسکری را از زندان آوردند و این نگرانی را به آن

حضرت منتقل کردند. روز بعد که راهبان مسیحی برای دعای مجدد باران به صحرا رفتند ؛ امام عسکری نیز حضور یافتند و

هنگامی که جاثلیق مشغول دعا شد ؛ امام به غلام خود فرمودند تا برود و از بین انگشتان دست راست جاثلیق هرچه هست

بیاورد . غلام رفت و با قطعه ای استخوان باز گشت . و دیگر دعای راهبان مسیحی اثری نبخشید . متوکل از امام پرسید این

چه استخوانی است؟ امام پاسخ دادند : این راهب از قبر پیغمبری از پیامبران می گذشت ؛ این قطعه استخوان را به دست

آورد و استخوان بدن پیامبر آشکار نمی شود مگر اینکه آسمان بیبارد .

قابل یاد آوری است که حقد و کینه پس مانده های امویان و عباسیان نسبت به اهل بیت (علیهم السلام) همچنان آشکار

است و یک بار دیگر آنان عمق دشمنی و کینه خود را به خاندان پیامبر خدا (ص) در انفجار و تخریب حرم امامین عسکریین

(علیهما السلام) به جهانیان نشان دادند .

نگاهی گذرا به زندگانی این مشعل داران هدایت :

الف / حضرت محمد ابن عبدالله در هفدهم ربیع ۱ سال عام الفیل و پس از چهل روز از جریان اصحاب فیل متولد شدند. پدر آن حضرت عبدالله ابن عبدالمطلب و مادر شان آمنه دختر وهب بود. پیش از اسلام به دلیل صداقت و امانت داری به محمد امین مشهور بودند. در سن بیست و پنج سالگی با حضرت خدیجه دختر خویلد که از تجار و ثروت مندان مکه بود ازدواج نمودند.

چهل سال و چهار ماه و ده روز از عمر شریفشان گذشته بود که در غار حرا به عنوان آخرین پیامبر خدا انتخاب شدند و آیات آغازین سوره علق بر آن حضرت نازل شد و پس از حدود سیزده سال تبلیغ اسلام در مکه مکرمه و به دلیل فشار و توطئه کفار مکه ، آن حضرت در شب اول ربیع ۱ به غار ثور پناه بردند و در شب چهارم ربیع ۱ به مدینه (یثرب) هجرت کردند. آن حضرت پس از هجرت ، بیش از ده سال در مدینه النبی اقامت نمودند و در جنگ های فراوانی که بین مسلمانان و کفار رخ داد شرکت کردند و سر انجام روح بلند آن حضرت بنا به قول بیشتر مورخین شیعه ، در غروب روز بیست و هشتم ماه صفر به سوی خلد برین و جنات رضوان الهی پرواز نمود و در اتاق مخصوص عایشه، همسر آن حضرت ، نه به خاک که به دل‌های مسلمانان جهان سپرده شدند.

ب/ حضرت امام حسن مجتبی در سه شنبه پانزدهم ماه رمضان سال سوم از هجرت متولد شدند ، پدر آن حضرت امیر المؤمنین علی ابن ابی طالب و مادر شان حضرت فاطمه زهرا دختر پیامبر اکرم (علیهما السلام) است . پیامبر اکرم به آن حضرت علاقه بسیار زیادی داشتند و در روایاتی آن حضرت و برادر شان امام حسین را دو آقای جوانان بهشت و دو گل وریحانه خود خوانده اند.

دوران عمر شریف امام حسن مجتبی (علیه السلام) ، دورانی پر از فراز و نشیب بود و آن حضرت در غم و مصیبت هایی که بر قلب پاک حضرت علی و حضرت فاطمه وارد می شد شریک بود . آن حضرت در سال چهلیم هجری و پس از شهادت مولای متقیان حضرت علی (علیه السلام) به امامت رسیدند و در آغاز خلافت و امامت آن حضرت، معاویه ابن سفیان از فرصت عدم وجود حضرت علی (علیه السلام) استفاده نمود و به سوی عراق لشکر کشی کرد و با خدعه معاویه و تزلزل و ضعف ایمان سپاهیان آن حضرت ، ناچار به امضاء قرارداد صلح با معاویه شدند و سرانجام به مدینه جدشان رسول خدا باز گشتند و با نیرنگ معاویه و توسط زهری که همسر آن حضرت جعدۀ بنت امیه به آن حضرت داد به شهادت رسیدند و به دلیل ممانعت عایشه همسر پیامبر خدا و جمعی از بنی امیه از دفن آن حضرت در کنار قبر شریف پیامبر خدا ، در قبرستان بقیع به خاک سپرده شدند .

ج/ امام هشتم حضرت علی ابن موسی (علیه السلام) در روز یازدهم ذیقعدہ سال صد وچهل و هشت هجری و پس از پانزده روز از شهادت امام صادق (علیه السلام) در مدینه منوره متولد شدند . پدر آن حضرت امام موسی بن جعفر (علیه السلام) و مادر آن حضرت نجمه خاتون بوده اند . در سال دویست هجری ، آن حضرت بنا به اجبار مأمون ، خلیفه عباسی از مدینه منوره به سوی مرو ، حرکت نمودند . آن حضرت از شهر های زیادی گذشتند، از جمله آنها شهر نیشابور بود و در این شهر بود که در جمع دهها هزار نفر از جمعیت استقبال کننده ، حدیث شریف قدسی سلسله الذهب را بر مردم این شهر روایت نمودند و آن حدیث این است : « کلمة لا اله الا الله حصنی و من دخل حصنی امن من عذابی » و چون در سلسله راویان این حدیث نام تمام امامان معصوم از خود آن حضرت تا امام علی و پیامبر خدا و جبرئیل آمده است؛ حدیث سلسله الذهب ، نام گرفته است و حدیث قدسی ، احادیثی است که کلام خدا است ولی از آیات قران کریم نیست . امام هشتم پس از ورود به مرو و به رغم اکراه آن حضرت به عنوان ولیعهد مأمون الرشید انتخاب شدند و مأمون دستور داد به نام آن حضرت خطبا ، خطبه بخوانند و به نام آن حضرت سکه رسمی ضرب نمودند، چیزی که باعث حسادت و شعله ور شدن آتش کینه و دشمنی بنی عباس گردید. اما چندی نگذشت که خلیفه عباسی ، حقد و کینه باطن خود را آشکار کرد و سر انجام آن حضرت را مسموم کرد و در آخرین روز ماه صفر سال دویست و سه هجری آن حضرت به شهادت رسیدند و در قریه سناباد در سرزمین طوس (مشهد مقدس) با عزت و عظمت دفن شدند.